

**Mijn verhaal:
van grijze muis naar olifant?**

Hoe werd ik van een grijs muisje (zo zag ik mezelf) een krachtige vrouwtjesolifant (mijn krachtdier nu)? Als je me nú kent denk je vast huhhh? Grijs muisje?

Ja, ik leerde vroeger niet boven het maaiveld uit gaan of opstandig zijn. Was een makkelijk kind en I never rocked the boat, dat durfde ik niet echt. Ik trad niet op de voorgrond, sprak me niet écht uit en paste mij aan anderen aan. Deed gewoon wat gezegd werd en hield veel rekening met anderen méér dan fijn voor me was, wist ik later.

Na mijn ca. 18e leerde ik meer vanuit mezelf beslissen. Zo deed ik in de jaren die volgden diverse cursussen en wierp ik mezelf op als zich een leuke functie of project aandiende. Ik wilde meer uit mezelf halen maar wist niet goed wat en hoe. Ik had nl. geen richtingbepalende opleiding gedaan (Mavo 4) en kom ook niet uit een 'studerende omgeving' waar ik een voorbeeld aan kon nemen. Dus ontwikkelde ik mij stap voor stap en liet me vooral 'leiden' door wat mijn werkomgeving mij bood. Zonder strakke carrière planning wist ik wél dat ik het liefst met mensen, vanuit persoonlijk contact wilde werken. En daar heb ik naartoe gewerkt qua functies. Door een waslijst aan cursussen, leergangen en workshops werd ik breder en algemeen inzetbaar. Leuk, maar ik had geen herkenbare expertise waar ik in me kon onderscheiden. Behalve in de persoon die ik was, in mijn werk. Een echte teamspeler, altijd bereid en altijd behulpzaam, altijd present, enthousiast en positief. En vooral daarmee kwam ik waar ik nu ben, langs een gelukkig levenspad, een leerzame, goede loopbaan en met mooie baan met veel menscontact.

Ondanks dat knaagde er toch iets diep van binnen. Ik zat mezelf mentaal wat in de weg op mijn werk. Maakte het mijzelf moeilijk doordat ik teveel op keek tegen de (in mijn ogen) indrukwekkende expertises (die ik niet had) van veel collega's. De meeste zijn (heel) hoog opgeleid in een 'echt' vak en die durven te stáán voor hun mening en output. Daar kon ik mij vaak onbeduidend bij voelen (qua kennis dan, niet als mens). Ik hechtte kennelijk veel waarde aan imposante diploma's, vakkennis en het durven claimen van spreekruimte daarvoor.

Tussen al die 'slimheid' duwde ik mijn persoonlijke, emotionele, sociale en warme vaardigheden (soft skills) vaak onder water. Om maar niet onkundig, een softie of truttig te lijken en dat voelde in toenemende mate slecht. Niemand wist dit van mij of merkte het. In tegendeel, ik heb juist altijd waardering voor mij als mens en als collega/medewerker gevoeld en gekregen!

Naast dat ik mijzelf maar 'half' liet zien benutte ik dus oók niet wat ik nog meer te geven heb. Dat kon en kan ook maar ten dele binnen de kaders van mijn baan. Daardoor miste ik toch echt een wów-gevoel, was vaak moe en kreeg vlagen van verveling.

Tótdat ik helemaal klaar was met die afremmende mindset van mij. Door teveel op mijn omgeving af te stemmen had ik te weinig aandacht voor mijn eigen kwaliteiten en diepere wensen. Begrijp me goed, ik had het meer dan PRIMA naar mijn zin, met leuke collega's waar zich zelfs goede vriendinnen onder bevinden. Maar ik WIST gewoon dat ik meer te bieden had dan 'slechts mijn

functionele, verantwoordelijke zelf'. Ik wilde naar eigen behoefte en keuze mijn warme, sociale, verbindende vaardigheden inzetten, deze voeden en daarin verder groeien. Ik had het nodig die half verborgen, waardevolle kant van mij zuurstof in te blazen en was het niét goed luisteren naar mijzelf helemaal zat!

Hoe is het nu, wat is anders?

Ik zocht en vond waar ik echt heel blij van werd: COACHEN! Op een manier die mij goed past. Wel náást mijn baan, want die vind ik nog steeds leuk. Zo proefde ik eerst aan coachen via een basisopleiding. Ik raakte bevlogen en stortte me daarna op de hele opleiding. Ik wilde nóg meer en koos vervolgens ook nog voor een intensief certificeringsopleiding. O ja, tegelijkertijd startte ik ook met mijn coachbedrijf.

En dit alles had ik vooraf niét gepland, ik koos stap voor stap en GING gewoon. Tuurlijk, dit was spannend, kostte veel energie, tijd, zelfmanagement en toewijding maar leverde ook enorm veel energie, plezier en inspiratie op! En nog steeds. Ik voel me nu als een vis in het water, het gaan coachen voelt als thuiskomen bij mezelf. En Ja! ik heb nu dat wów-gevoel.

Ik kroon mezelf zowat tot durfkoningin want het vergde best moed om dit alles tegelijkertijd aan te gaan!

Wat won ik ermee?

En ik durf MIJ nu te laten zien en laat mijn hart en intuïtie veel meer spreken, **én** ik vond mijn expertise waar ik naar verlangde, **én** mijn buitenkant past nu bij mijn binnenkant.

En ik heb veel nieuwe leuke mensen leren kennen, naast mijn bestaande sociale kringen. Die keuze om in het diepe te springen (en in mijn geval voor coach te gaan leren) was een supergaaf kado aan mijzelf. Ik maak daardoor nu krachtige keuzes van binnenuit en heb meer kak aan wat anderen ervan vinden: I Feel Good, ik straal en kwispel! En dat is wat ik iedereen gun, durf te kiezen om jezelf op 1 te zetten. Er is niks ego's aan, niks arrogants, het maakt *mij* juist een betere, fijnere versie van mezelf.